

Pustá Rybná, 12.5.2019, 3. neděle po Velikonocích
Silůvky, 7.5.2017, 3. neděle po Velikonocích

O příchodu Přímluvce

POZDRAV Milost Vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Ž 66, 1-5

PÍSEŇ č. 25, 98 zpívejte pánu nové písně

VSTUPNÍ MODLITBA

Vzkříšený Pane, ty jsi proměnil zármutek učedníků v radost, jak jsi slíbil: Uzřím vás a radovat se bude srdce vaše a radost vaši žádný neodejme od vás. Svěřil jsi apoštolům zvěst o vzkříšení, zaslíbil jsi jim Ducha utěšitele, aby jejich svědectví proměňovalo náš zármutek v radost. Kolikrát jsme směli apoštolskou zvěst slyšet! Kolikrát vnesla světlo a radost do našich dní! Kolikrát jsme ve svých srdcích pocítili moc potěšení Ducha svatého! Radujeme se z toho a vzdáváme ti díky. Pro to, co už jsme přijali, máme pevnou naději, že v apoštolské zvěsti o kříži a zmrtvýchvstání najdeme radost vždy novou, která přemůže bezradnosti, zpronevěry, zrady i všechny temné stránky našich životů. Tuto radost nám nikdo a nic nevezme. Chvála tobě, Kriste, za svědectví apoštolů, chvála tobě, Duchu utěšiteli, který nás do pravdy tohoto svědectví uvádíš. Dej, ať nás slyšení slova Božího, zpěv písní i modlitby posílí, aby tvé potěšení v nás zůstávalo, a radost naše, aby byla plna. Amen.

I. ČTENÍ: J 16, 5-11

PÍSEŇ 161 tebe, bože, chválíme, S č. 284, 278,

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ): J 16, 16-23A

Milí bratři, milé sestry, přátelé v Kristu,

přečtený text je výňatkem z oddílu o příchodu Přímluvce z Janova evangelia, jež je součástí tzv. řeči na rozloučenou, jimiž se Ježíš ještě před svým ukřižováním loučí se svými učedníky, svou církví, ale i s tímto světem. V této situaci, situaci loučení, vede Pán Ježíš své vyznavače pod kříž, ale současně jim otevírá výhled ke vzkříšení a své cestě k nebeskému Otci. Tuto svou cestu přitom uvozuje větou, jež se v přečteném textu opakuje hned několikrát a svým způsobem se stává jakýmsi základem i pro naše dnešní přemýšlení, protože se její význam stal záhadou i pro ty, kdo Ježíši byli stále nablízku nebo možná právě proto, že ho měli ještě u sebe, o to víc nad ní museli přemýšlet. Položme si nyní i my následující problém a zamysleme se společně, co znamená Ježíšova položená věta: „Zanedlouho mě již nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte“. Nebo řečeno doslovněji: „Maličko, a (již) neuzříte mne, a opět maličko a uzříte mne.“ Jako že bychom Pána Ježíše měli vidět a nevidět zároveň? Nebo se zde překrývá vidění duchovní s tím fyzickým? Či jsme jen svědky hry na schovávanou, kdy jsou děti celou tuto větu schopny shrnout pod jedno jediné citoslovce kuk? Ani ani, chce se říci a nebudeme tak daleko od pravdy. Pán Ježíš nám tímto souvětím, tímto oznámením, chce říci a současně připomenout především to, že nastal veliký zvrat, nastala nová situace. To, čeho

jsme byli až dosud svědky na této zemi, co jsme mohli vidět takřkajíc teď a tady, skoro by se řeklo najednou, se promítá do jiného světa, do světa onoho, kde uvidíme spíš ty poslední věci našeho života a světa, kde uvidíme ve víře. Kde už nepůjde toliko o to, co je tady na zemi a co zde případně vidíme, nýbrž a snad i o to víc půjde o jakousi útěchu z oněch posledních věcí. Že to, co žijeme tady a teď, že ten svět, jímž jsme teď stále a dost možná i víc a víc obklopeni skrze nejrůznější sítě či přenosové vozy, skoro bych řekl najednou, pomine a my uvidíme ve víře. Ne, že bychom naší vírou či myšlením víry, tímto dědictvím reformační teologie, nemohli vidět už teď, ale pak, po tom velkém obratu uvidíme víc. Neuvidíme už pozemského Pána Ježíše, který skončil na kříži, uvidíme ho vzkříšeného a oslaveného, uvidíme ho tak, jak bychom ho všichni vidět i chtěli, totiž jak nás v našem zármutku a pochybnostech přijímá a chápe, vede nás ve svém jménu až ke svému nebeskému Otci, který ví, že a kolik na tomto světě máme důvodů k zármutku nejen z toho, že často nedovedeme pochopit smysl Kristových utrpení, ale a možná především ani svých strastí. Náš nebeský Otec však má tu moc přenést nás do nové situace, obrátit náš zrak jiným směrem. Ne na zem, do trápení a zármutku, nýbrž tam nahoru k nebesům, na cestu k Němu a k Jeho vítězství nad smrtí, trápením a zármutkem. Na cestě k obratu, který už nastal. Řečeno teologicky, přechodem ze světa pozemského nazírání do světa eschatologického vidění ve víře. A od tohoto vítězství, které na kříži bylo vybojováno a ve vzkříšení zjeveno, nás vždy dělí jen ono maličko.

Ale dost a zkusme to pěkně popořadě. „Zanedlouho mě již nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte.“ Říká Pán Ježíš svým učedníkům, kteří nebo spíš někteří z nich si mezi sebou říkají a současně se jeden druhého ptají: Co ta slova znamenají? Znamená to, že Ježíš odchází, jde k Otci? Co znamená ono: zanedlouho? O čem to tu Pán Ježíš vlastně mluví?

Ten to hned pozná, že by se ho na to všechno tuze rád i jeho učedníci zeptali a sám se jich otáže, o čem se to mezi sebou dohadují. Jestli ne o tom, co řekl, totiž že ho zanedlouho nespátří a zanedlouho opět uzří? A než aby jim to sáhodlouze, třeba jako já před chvílí, vysvětloval, rovnou jim řekne, co to s nimi udělá. Vpravdě, jistě, to je to amen, amen, řekne jim, budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat. Proč? Protože ho zanedlouho už neuvidí, ale ne nikdy ani nadlouho, nýbrž zanedlouho ho opět uvidí? Například. Důležité je, že učedníkům a celé rodící se církvi zbydou po Kristově ukřižování jen oči pro pláč, ale pro svět tu bude důvodem k radosti, neboť Ten, jenž se stal tak často důvodem k pronásledování či rovnou pobíjení všech věřících křesťanů, jim konečně zmizí z očí, případně hanebně visící zmučen na kříži. Ten, který tak často opakoval, že jeho Království není z tohoto světa, a tím stavěl na hlavu všechny mocenské či jiné kategorie z tohoto světa, se nyní ztrácí neviděn,

nespatřen. Jejich největší nepřítel, nepřítel tohoto pozemského světa plného zlo by a nenávisti skončí zlobou a nenávistí sám ubit. Co může být pro svět radostnější zprávou?

A co může být horší pro Ježíšovy učedníky? Budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost. Nic. Ježíš však dále pokračuje s až pastýřskou starostlivostí. Nakonec se budou radovat všichni. I vy, jednak protože mě, a nebude to dlouho trvat, opět užíte, ale hlavně nastalou situaci přirovnává k porodu. „Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk.“ Připomeňme jen, že zármutek má ta žena obvykle z bolesti, o čemž se píše i na prvních stránkách Bible, že po člověkově pádu a vyhnání ze zahrady bude žena rodit v bolestech, ba utrpení, ale zároveň, neboť přichází její hodina, když porodí a na svět přivede člověka, dalšího člověka, na tento svět, má z toho radost a nejen ona, ale často i všechen lid, že ta radost překryje i ono soužení, jež ji až dosud provázelo. A na ženě je to vidět nejlépe, jako by tím chtěl říci i Pán Ježíš, že když se člověk na něco hodně dlouho připravuje a často to bývá provázeno vším možným, jen asi úplně ne nějakou pohodou, když se to pak narodí, bolest, trápení i utrpení i zármutek takřka najednou vystřídá radost. Samozřejmě ne vždy a všude, ale obvykle tomu tak prý je. Například já jsem se prý rodil tak, že se mi strašně dlouho na svět vůbec nechtělo, což mě tak trochu provází až dodnes, ale když jsem se konečně narodil, byla to prý veliká sláva.

„I vy máte nyní zármutek.“ Říká Ježíš a popisuje tím situaci pronásledované a bité církve pod Kristovým křížem, jen ten zármutek nepovede do nekonečna, nýbrž promění se v radost, a to tehdy, až vás opět uvidím, což bude zanedlouho, vaše srdce se zaraduje a nikdo vám vaši radost nevezme. To je, milí bratři a sestry, velmi důležité. I váš zármutek se díky Pánu Ježíši, přicházejícímu Božímu Království a nebeskému Otci promění v radost a ta vám už zůstane. A co to je, ta radost? To bude váš životní postoj, řekl nám jednou na fakultě náš bývalý studentský farář. Postoj, s nímž se budete stavět k tomuto světu, svým bližním i k sobě samým. Postoj, který vám umožní, ba dovolí díky své proměně ze zármutku a proniknutím do vašeho srdce, jež už nikdy nebude smutné, se zaradovat nad tím, že byl Pán Ježíš Kristus vzkříšena tuto trvalou a věčnou radost vám už nikdo nevezme, protože díky Kristově vzkříšení se i na tento svět a své bližní budete moci dívat jinak, řekněme nadějněji.

A „v onen den se mě už nebudete na nic ptát.“ Připomíná skoro na závěr Ježíš jakési předznamenání budoucnosti, když už bude v podstatě všechno jasné, Ježíš bude vzkříšen a veškeré otázky a pochybnosti přehluší radost ze setkání se zvítězilym a oslaveným, který i svou osobou dokonává nejen obrat k nebeskému Otci a do temných záhad a tajuplných otázek lidských dějin vnáší osvobodivé světlo.

Kéž i nám je osoba vzkříšeného a oslaveného Krista důvodem k radosti. K radosti nad tím, že všechno zlé nakonec pomine a pravda a láska, no však víte... Kéž je i onen den, den setkání se vzkříšeným důvodem k pravé a skutečné radosti, jen nás bude moci provázet nejen ve dny našeho pozemského žití, ale i toho eschatologického, konečného, posledního.

Pro přiblížení toho, kam Pán Ježíš vlastně jde, půjde, odejde, ještě připomenu slova z prvního čtení, jde o to, že z tohoto světa, aby se na tento svět mohl ještě jednou vrátit a ukázat mu, v čem je hřích, spravedlnost a soud, aby tento svět třeba neměl poslední slovo, přičemž hřích tohoto světa je v tom, že ve mne nevěří a ty, co ve mne věří, jen pronásleduje a tupí. Spravedlivé pak je to, když odejdu ke svému Otci a vy mne již nespátríte a soud je v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen. Soud nad tímto světem je již vykonán, já jsem zpět a víra ve mne, nechť je vám posilou k zastávání pravdy a k službě lásky. Na tomto světě i uprostřed církve.

PÍSEŇ č. 198 Pod ochranou, 172 Od věků Bůh,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane, ty jsi nám přinesl radost, kterou nám nikdo nevezme. Dej, ať je všeska církev, i náš sbor, naplněna potěšením, že tvé království přišlo a přichází stále a že máme podíl na novém věku.

Nedopusť, aby ve sborech radost vadla proto, že je nás málo, že nic ve světě neznamujeme, že nám druzí nerozumějí. Dej, abychom žili tichou radostí vzkříšení ve svých všedních dnech. Ať jsou naše srdce plna vděčnosti za dary, které z tvé ruky nezaslouženě přijímáme.

Nedopusť, aby nás starosti odváděly od chvil společných i osobních modliteb, do nichž září tvé štědré milosrdenství. Sešli z nebe světlo nehasnoucí radosti do zármutků, opuštěnosti, nemoci i vin všech našich bratří a sester. Dej, ať nám svítí světlo tvého obličje a všechny nás posiluje naděje tvého konečného vítězství.

Dej, aby kazatelé, presbyteři, studenti bohosloví i ti, kdo stojí v církvi a na fakultě na odpovědných místech, konali svou práci radostně a bez stýskání.

Dej, ať se v tobě, Pánu tak blízkém, dovedeme vždycky radovat. A již nyní radostně voláme k Otci: Otče náš, který jsi v nebesích ...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ): IJ 3, 1-3

POŽEHNÁNÍ

Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází, i od sedmi duchů před jeho trůnem a od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země.

Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce - jemu sláva i moc navěky. Amen. (Zj 1,4b-6)

PÍSEŇ č. 452 Za dar Slova, 582 Toužíme v lásce